

המאור שבמורה

מעט מן האור דומה הרבה מן החושך

כל הזכויות שמורות

שבת ז' ניסן התשפ"ה

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
18:45	19:37	20:24
18:43	19:35	20:21
18:45	19:37	20:23
18:44	19:36	20:22

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יעב דהאן נ" 050-4194600

לע"נ: מר"א עטר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

**הקב"ה
נרא
את
העולם
להטיב
עם
בדואיו.**

עבודת ד' רק מתוך נחת רבי מאיר'
מדיקוב היה אומר על כך, אימתי בא יהודי אל הקודש? אימתי נעשה ירא שמים?
בשעה **שיש בו נגף**, כשארע לו חלילה אסון, ואילו משאלתנו היא: ולא יהיה בבני ישראל נגף בגשת בני"א אל הקודש, שיהיה יהודי בא אל הקודש לא מחמת נגף, לא מתוך צער, **אלא מתוך נחת.**

**הצלחת
"אחרית
דבר
מותנית
בכך
שה-
בראשית
שלו
תהיה
טובה.**

רבי דוד הי"ו היה מהעיר נהרייה, הינו עובד בנק אשר היה מגיע מידי פעם להתברך מפי רבי **מרדכי דב** זצ"ל ואומר: אמך חולה מאוד, תבדוק מה קורה עמה. הלה אשר אימו ישנה בביתו, ומצבה היה בכי טוב. **רץ בבהלה** וראה כי אכן אימו נמצאת במצב חמור. הוא החזיר צלצול לר' מרדכי דב, ושאל מה עליו לעשות. הרב השיבו, כי ייסע במהירות לעיה"ק צפת, וייקח מים מן מימי מקוה האר"י זי"ע. את המים הללו תיתן לאמך שתרחץ פניה ובעזרת ה' תתרפא. הלה אכן עשה כמצוותו. הוא דהר במהירות לצפת. לקח מן מי המקוה, נתן לאמו, והיא אכן **חזרה לעצמה** ונרפאה מן ייסוריה...

**לע"נ רחל (רשל) אלבו
בת קלרה ואליהו**

תסובבו את המכשיר הטמא...
רבי **יצחק חן** זצ"ל היה מופלג בהקפדתו של שמירת העינים. מנהג היה לו **לפני ימי הקיץ**, להתפלל שיזכה לשמור את עיניו בטרה. בחודש האחרון לחייו שסבל יסורים קשים ומרים, המתין לאיזו בדיקה בבית החולים. באותו חדר ניצב המכשיר הטמא. למרות שעניו היו מושפלות תדיר כלפי מטה, **ביקש שיסובבו** את המכשיר לכיוון ההפוך שלא יכשל ח"ו בשוגג בראיה אסורה. כן היה נמנע מנסיעה באוטובוסים, והשתדל לא ללכת ברחובות ראשיים, כדי לשמור על עיניו.

יש מזלזלים באחד תוך **תנועת בטול** שהוא "תהלים זאגער" (אומר תהלים), אבל מוטב לדעת שאיש גדול מאד, **דוד מלך ישראל**, היה אומר תהלים!

ההכנה למצוה אינה רק הכנה בלבד, אלא גם התחלתה של המצוה.

שח בנו הרה"ג **יצחק דדוי** שליט"א: בכל עת כשהיה אבא רבי **שמואל דדוי** זצ"ל מתעורר בלילות באיזה שעה שתהיה עם ולמרות שכמה דקות לכן נרדם, מיד היה קם בזריזות וחריצות לעבודת ה'. באומרו: "אדם המתעורר כלילה **אין הדבר מקורה** הוא, אלא אות הוא משמים כי הקב"ה מחכה לתורה שלו ולתפילה שלו ויכול להיות שבזכות כך באותו רגע הציל את כל העולם כולו והכריע אותו לכף זכות וכמה אחריות יש עליו ועל כלל ישראל בזה".

צריך להתפלל תפילה על החיים הנצחיים

עינים צופיות בנוסף לכך שהיה רבינו **מנחם מנשה** בבחינת רואה ואינו נראה, ראו אצלו מספר פעמים איך שעניו הזכות צופות למרחקים. היה זה מספר ימים קודם **פרוץ מלחמת ששת הימים**, מתח רב שרר בארץ הקודש, האנשים לא ידעו מה ילד יום, חידוד סכניים וצחצוח חרבות נשמעו מכל צד נגד עם ישראל המתגוררים בארץ הקודש. בימים אלו ראה רבינו כמה מנכדותיו כשפחד גדול נסוך על פניהם מתוצאות המלחמה העומדת לפרוץ. רבינו פנה אליהן ברגיעה ואמר: אל דאגה! **ביום זה זה** כבר תזכו להגיע בשמחה רבה **אל הכותל המערבי**... אכן לאחר ימים ספורים פרצה המלחמה, וקיבלו כל אויבי ישראל גיבור כארי לעבודת בוראו! מפלה גדולה. ובדיוק ביום שנקט רבינו התאפשר לכל להגיע אל הכותל המערבי **ללא פחד ומורא.**

רבי אברהם **יעקב מסדיגורא** זצ"ל היה אומר: כשם שבעולם הבא עתיד אדם ליתן **דין וחשבון** על שלא שמר על הנשמה ופגם בה והזיקה כך הוא עתיד ליתן **דין וחשבון** על העינויים **שעינה את גופו** ופגם בו והזיקו.

קריאה לפתע
מספרים על עשיר אחד שיצא מביתו המפואר וראה עני עומד **ומתגרד בקיר** הבית. "מדוע אתה מתגרד?" שאל העשיר. אמר העני: "כבר כמה שבועות שלא התקלחתי ולא החלפתי בגדים. כל הגוף שלי כואב". **ריחם עליו העשיר**, הכניס את העני לביתו, נתן לו להתרחץ, העניק לו בגדים חדשים ואף הוסיף לו תרומה ביד נדיבה. למחרת יצא שוב העשיר מביתו וראה **שני קבצנים** מתגרדים על קיר ביתו. "עופו מפה", צעק העשיר ונתן להם מכות. שאל אחד הענינים: "למה לעני של אתמול נתת צדקה ביד נדיבה ואותנו אתה מגרש?" ענה העשיר: "הוא היה לבד והיה זקוק לכותל ביתי. אתם שניים, **לכו תגרדו אחד לשני.**" כמה האדם צריך להיזהר בעיניו הקינאה. אדם **שמסתכל על חבירו** ועל מה שיש לו. יקבל בסוף רק מכות. (העורך)

מכבדה יותר מגופו רבנו **ירוחם הלוי** זצ"ל היה מכבד מאוד את אשתו הרבנית. כשהזור לביתו לאחר שבע שנים שבהן שהה בקלם, החליט שעליו לחזור לרבנית, שעבדה קשה לצורך פרנסתם ו**סיפקה ארוחות** לעוברים ושבים. רק לאחר שהרבנית סירבה לקבל את עזרתו של בעלה, משום שידעה את גדולתו בתורה וחסה על זמנו, ויתר בקושי על רצונו לעזור לרבנית. לנו לא נותר אלא ללמוד ולהתבונן מדרכיו, אם רבנו שכל רגע היה יקר אצלו מפז הרגיש שעליו לעזור לרעייתו, כמה מחייב אותנו הדבר! אחרי הסעודה הקדיש מזמנו **לשוחח עם הרבנית**. היו תלמידים שהאזינו להם בהיחבא. שמעו והשתוממו. אחד מגדולי התלמידים התבטא: "שיחות אלה עשו עלי רושם רב יותר ממאמריו הוצבי להבות האש שמסר ברבים".

נסע רבי משה מידנר בקרון רכבת עם חבורת חסידים של אדמורים שונים, כל חסיד היה מספר מגדולת רבו שמראה **ניסים ונפלאות** אותות ומופתים, ורבי משה מידנר יושב ושותק. פנו אליו החסידים: ומה יש לך לספר מהרבי שלך, במה כוחו גדול? החזירם רבי משה: כל כוחו של רבי בדבר אחד ויחיד, **ישנם שלושה דברים** שכל העולם רודף להשיגם, והם "הקנאה והתאוה והכבוד" ואילו הרבי שלי בורה מפניהם כמו אש.

עת לכל דבר אך יש דברים שיפיעם הם לכל עת

משקה מקרב
רבי **עזריאל הרביץ** "ראש הברזל" שאל את **הרב מלובלין** מפני מה מתנגדים באים לידי התחברות ע"י לימוד התורה, ואילו אתם החסידים – ע"י משקה? השיב לו על כך ברור מדברי חז"ל (שבת דף ז, ב.) **שמשקה מקרב יותר**, שכן בין נסך "אסרו יינם משום בנותיהן" ואילו תורה למד רבי מאיר אף מ"אחר" ולא חשש.

אילו היה כתוב בתורה שמצווה להיות ענו, היו כאלה שהיו אומרים: הנני מוכן ומזומן לקיים מצוות ענוה...

אומרים שמח תשמח רעים... כשמחך יצירך בגן עדן מקדם שואלים איזה שמחה היה בגן עדן שאנחנו מאחלים לזוג הצעיר והלצים אמרו **כי לאדם הראשון לא הייתה חמה!**

משולחן גבוה
דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים" הגאון הרב **ראובן אלבז שליט"א**

'אדם כי יקריב מכם קרבן לה'
מה שהאדם מקריב מגופו – שיש לו הכנעה ולב נשבר – הוא הוא הקרבן האמיתי. אם הקרבן אינו מלווה בתשובה ובהכנעה, אין השם יתברך חפץ בו ('אין חפץ בכסילים'). 'אדם כי יקריב מכם' – 'אם המקריב הוא מן האנשי שלו – אזי הרי זה 'קרבן לה' הרמב"ן אומר כי עניינו של קרבן הוא, שכאשר יראה אדם כיצד זורקים את דם הבהמה ושורפים את אבריה, יחשוב בליבו כי מן הדין ראוי היה הוא עצמו שייעשה לו כך בגלל חטאיו, אך חסד הוא מאת ה' יתברך שהוא מקבל את הבהמה בתור כפרה תחתיו. זהו שאמר הכתוב: 'אדם כי יקריב מכם' – לאמיתו של דבר ראוי היה הקרבן להיות 'מכם' – מן האדם גופו, אלא 'קרבן לה' מן הבהמה' – חסד שעושה ה' יתברך עם האדם ואיננו דורש זאת ממנו, אלא שיקריב בהמה תחתיו.

יקריב קרבן – מלשון לקרב
כאשר אדם שבא להוכיח את חברו, עליו לדבר עמו בהתאם למוגו של המוכח, תכונותיו, מדותיו ומצבו הרוחני. אל לו להוכיחו לפי מדותיו ותכונותיו שלו – של המוכיח. 'הוכח תוכיח את עמיתך', הוכח אותו כעמיתך, לפי מהותו – הוא ולא לפי מהותך.

"אשר נשיא יזוטא"
שהם ראשי תיבות "א נ י", הטאו של הנשיא נובע מזה שהוא בא לכלל היריות ואומר "אני ואפסי עוד"...

שבת שלום לכל בית ישראל

רוב, אריה, נמר וארנב נפלו לבור. הנמר אמר "אני אוכל את הארנב". האריה השיב לו "אני מלך החיות ואסור שנאכל אחד את השני. נצעק לעזרה עד שמישהו יציל אותנו" עבר שבוע אף אחד לא עזר להם, האריה הציע "נאכל את הכי חלש בינינו. הארנב השיב לו **מי שנוגע בדוב יש לו עסק איתי!**

בואו והצטרפו לרשימת תפוצה
hamaor.net@gmail.com

רבנו **הרב ממשעבין** אהב לחזור על אמרתו של המלבי"ם על מה שנאמר בהגדה: "מתחילה עובדי עבודה זרה היו אבותינו". אמר אותו גדול במליצה: "החופשיים אומרים, שאנחנו 'אלט מאדיש' (**מיזשנים**) ואילו אנו טוענים, שמתחילה היו אבותינו עובדי עבודה זרה, ואם כן, הרי דווקא **הם אלה** ששייכים לעולם הישן..."

נקוט כלל זה בידך בחינוך הילדים: **דע את שפתם**, ודבר עימם בשפתיהם. **מבקשים** אנו מהשם יתברך "מתנת חיים" כי איננו ראוים למתנה ממנו, ואף על פי כן אנו כן נותנים תמורה משהוא, היינו, **עצם התודאה** שאיננו ראוים!

אכילת טריפה מטמטמת את הלב. ספרות טריפה מטמטמת גם את המוח.

כל שיכול לאכול ומתענה נקרא חוטא רבי צבי **מיכל שפירא** זצ"ל מיקירי ירושלים שבין החומות היה מרבה בתעניות ובסיגופים שונים רוב שנות חייו. אמרו לו מקורביו, מדוע הינך ממעט כ"כ **באכילה ובשתיה?** הלא חז"ל במסכת תענית (דף יא, א) דרשו בפרשת נזיר, כל היושב בתענית נקרא חוטא?

חיך הרב והשיב לשואלים בדרשה זו, נתכוונו חז"ל למי שיש לו מה לאכול ובכל זאת מונע עצמו ממאכל ומשתה ומסגף את גופו **שלא לצורך**, אבל אני ב"ה ביתי ריק כלל ממיני המאכל, ולכן אין דב נאה לידי מן התענית והסתפקות במועט.

יסודות הבית תלויים בשנה הראשונה לנישואין "ומי האישי אשר ארש אשה ולא לקחה ילך וישוב לביתו" (דברים כ, ז). מדוע - שואל האדמו"ר **רמ"מ מלעלוב** זצ"ל - פטרה התורה חתן בשנתו הראשונה ממלחמה? בספר "חובת הלבבות" מובאים דברי החכם למלך השב מהמלחמה, באומרו כי הוא שב מהמלחמה הקטנה ועתה עליו להתמודד במלחמה הגדולה, **זו מלחמת היצר**. כאשר בונה אדם את ביתו - מבאר האדמו"ר מלעלוב - ומבקש להשתיתו על תורה ויראת שמים, הרי זה תלוי ביסודותיו ובתחילת בנייתו. אם בראשית הדרך הוא יעמידו על אדני התורה, **אזי תימשך הנהגה** זו כל ימי חייו. רק בדרך זו יוכל לנצח במלחמה הגדולה - מלחמת היצר. לכן, בשנה הראשונה לנישואין, שבה תלויים יסודותיו של הבית, פטרה אותו התורה מ"המלחמה הקטנה", כדי שיוכל להעמיד את ביתו על אדני התורה ויראה ולינצח ב"מלחמה הגדולה".

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשיד, דינה בת והב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, יחיא בן לוליה, נעימה בת עויה, כרמלה בת סעידה, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, דוד בן איהו, מרים בת זוהרה, חסס יהודה בן חנה פתייא, הרב אלעזר בן שמחה, יחזקאל ושמואל בני שמחה, רפאל ואלברט בני קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אליעזר בן גינה, שלום בן אורה מורי, הרב יורם אברגיל, שראל בן שמחה סגב, שמואל בן רבקה, אסתר בת שרה, רחל רשל בת קלרה, שלמה בן דונה, חנה בת אסתר דמני הרב יהודה יאיר, יפה בת לאה, יעקב בן שרה ברסקה, החסיד מנשה בן רחמה **מן הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**